

nalmente da quegli stretti in campagna aperta). Българитѣ ги достигатѣ и се подкача ново сражение (rinouano la scarmuccia). Латинитѣ се опитали да се събератѣ въ едно, но българитѣ съ традиционнитѣ си хитрини се пристрували, че се отдрѣпватѣ къмъ прохода, като отцѣпвали по диритѣ си частъ отъ неприятеля, когото побѣждали съ сѣщия успѣхъ (ma i Valacchi, i quali piu volte, et sempre con l'istesso successo haueuano sparsamente assaltato i nostri, che combatteuano uniti). Бояйки се отъ капанъ (dubitando d'insidie), латинитѣ благодарили на Бога, че ги избавилъ отъ явно изтрѣбление (con l'aiuto di Dio in sicuro), и освѣнъ че не сѣ се опитали да продължатѣ сраженията, но начело съ императора ударили за Одринъ¹⁾.

¹⁾ Отъ тукъ се види, че въпросниятъ проходъ, за който се отнасятъ тия интересни данни, е билъ скалистъ, но на всѣки случай сгоденъ за кавалерийски движения. Фактътъ, че рицаритѣ слѣдъ като излѣзли отъ него се намѣрили „въ една вече спомената долина“ (usciano fuori delle valli già dette) може да послужи за посочването, че Blisme е Сливенъ, защото именно въ тая долина, когато Хенри билъ на лагеръ при Blisme (1206 год.), сѣ се намирали българскитѣ войски около грѣцкитѣ плѣнници. По Вилхардуенъ, долината е била три мили, а по Rhamnusius — 6 мили далечъ отъ Blisme. Съ приемането, че Авли е днешниятъ Юртъ, въпросниятъ проходъ не може да бѣде другъ освѣнъ Сотирския, защото западно отъ Юртя е Мараша, който собственно се обръща въ проходъ далечъ отъ Юртя. Тѣснинитѣ около него, както и при с. Глушникъ, сѣж собственно планински устия съ съвсѣмъ стрѣмни пѣтеки, но не и проходи. Дали името на мѣстността край Сотирското устие, именно Романуша, има общо съ спомена отъ латинскитѣ подвизи — не е извѣстно. Прѣдполагамъ, че при въпросното сражение Калоянъ не е присѣствувалъ и че отъ българска страна то се е водѣло само отъ гарнизонитѣ бидейки на стража въ близкитѣ тукъ кули и проходи. Отъ всичко това може да се заключи, че Авли не може да бѣде край Тунджа подъ Дерменъ Дерѣ, защото, прѣди всичко, това мѣсто е равно, не е въ подножието на Балкана, а което е по-важно, наблизо нѣма проходи освѣнъ долищата на казаното село, на М. Чочовенъ, Кара-Сарлий и Бинкосъ или на сѣверо-изтокъ — самитѣ Сливенски устия. Колкото по въпроса, защо Вилхардуенъ като пише за Авли не споменува нищо за близкия нему Сливенъ, ще се отговори, че той въобще не познава българскитѣ заселища, а при оттегляването на латинитѣ къмъ Одринъ не се пише нито за Лардеа, нито за Голое или за Ямболъ.